

Arrest

nr. 176 588 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine.

Op 18 juli 2005 vroeg u een eerste maal asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u van gemengde Tsjetsjeense-Oekraïense origine bent, dat u in Tsjetsjenië werd geboren en dat u in 1992 naar Oekraïne verhuisde. In Oekraïne diende u zich jaarlijks te laten registreren bij het militair commissariaat, gezien uw gemengde origine en gezien u tijdens uw legerdienst in Oekraïne toegang zou hebben gehad tot staatsgeheimen. In 1998 vertrok u naar Tsjetsjenië, waar u de rebellen meehielp in hun strijd tegen Rusland. In juni 2005 vielen de Russen binnen in uw woning in Tsjetsjenië, maar u kon echter ontsnappen. Vervolgens vluchtte u naar

België, waar u asiel vroeg. Op 13 september 2005 ontving u een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat uw asielaanvraag niet geloofwaardig werd bevonden.

Op 3 november 2005 vroeg u een tweede maal asiel. In het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u grotendeels bij uw eerdere verklaringen. U situeerde de inval in uw woning in Tsjetsjenië echter in 2002. Daarna zou u zijn teruggekeerd naar Oekraïne. In juni 2004 zou u zijn gearresteerd en opgesloten door de Oekraïense veiligheidsdienst (SBU) omdat u enige tijd in Sint-Petersburg in Rusland zou hebben gewerkt. U werd enkele weken vastgehouden en gefolterd. Vervolgens verbleef u 9 maanden in een militair hospitaal. In maart 2005 ontsnapte u uit het hospitaal, waarna u enige tijd onderdook, vooraleer u naar België vluchtte. Op 26 januari 2006 ontving u een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat uw asielaanvraag opnieuw niet geloofwaardig werd bevonden.

In 2006 verstuurden de Oekraïense autoriteiten een verzoek tot uitlevering aan België gezien u in Oekraïne verdacht werd van verduistering van eigendommen tijdens de periode van augustus 2004 tot juni 2005.

In 2007 werd u in België aangehouden op verdenking van diefstal met braak en heling. U verbleef enige tijd in de gevangenis in Brugge.

In 2008 diende u een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9bis Vw en een aanvraag toch machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter Vw. Beide aanvragen werden verworpen.

In 2010 ging u samenwonen met F. T. (...) (O.V. (...)), een Oezbeeks staatsburger van Russische origine. Op 28 juni 2012 werd jullie dochter, S. V. (...) (O.V. (...)), geboren in België. Uw dochter heeft de Oekraïense nationaliteit.

Op 8 december 2015 vroeg u een derde maal asiel. In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat u bij uw vorige asielaanvragen niet de waarheid had verteld. U verklaarde dat u nooit in Tsjetsjenië hebt gewoond en dat uw beide ouders Oekraïners zijn. U bent afkomstig uit de provincie Ivano-Frankivsk in Oekraïne, waar u ook steeds zou hebben gewoond. In de jaren voor uw vertrek uit Oekraïne werkte u in een pluimveehouderij genaamd 'Avangard'. In april 2004 werd u opgebeld door iemand van de SBU met de boodschap dat u zich bij hen diende aan te melden. In het kantoor van de SBU werd u beschuldigd van spionage voor Polen. U zou in de jaren 90 enkele jaren in Polen hebben gestudeerd en één van uw vroegere studiegenoten zou uw naam tegenover de SBU hebben genoemd in het kader van een spionagezaak. Men legde u een document voor om bekentenissen af te leggen en eiste dat u vervolgens met de SBU zou samenwerken. U weigerde. Nadien mocht u beschikken. In mei 2005 werd u op uw werk valselijk beschuldigd van het spenderen van overheidssubsidies. Er werd een strafzaak tegen u ingesteld. Dit alles was slechts een voorwendsel van de SBU om u te dwingen om bekentenissen af te leggen in de spionagezaak en met de SBU mee te werken. In mei of juni 2005 werd u gedurende een aantal weken vastgehouden door criminelen die samenwerkten met de SBU. Uiteindelijk kon u ontsnappen uit uw gevangenschap en vluchtte u via Polen naar België. Vanaf november 2015 begon u dreig telefoons te ontvangen van onbekenden. Ze eisten 50.000 dollar en dreigden dat ze u ook in België konden vinden. U vermoedt dat dit te maken heeft met de beschuldigingen van corruptie die tegen u lopen.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de informatie in uw administratief dossier blijkt dat de Oekraïense overheid op 27 januari 2016 een nieuw aanhoudingsbevel tegen u heeft uitgevaardigd. U wordt in Oekraïne vervolgd wegens: (1) oplichting/misbruik van vertrouwen – art. 191§5 Oek Sw. (2) mensensmokkel – in vereniging (bendevorming evt. criminele organisatie) – art. 332§2 Oek Sw. & (3) valsheid in geschrifte en gebruik valse stukken (nl. paspoorten) – artikel 358§3 Oek Sw. De feiten die u ten laste worden gelegd zijn de volgende: (1) In 2004-2005 was u ambtenaar en als diensthoofd verantwoordelijk voor de bevoorrading van het bedrijf Avangard. U zou bestellingen graan voor eigen gewin hebben doorverkocht aan een privébedrijf. (2) en (3) In april 2010 hielp u een neef, een Russisch onderdaan, d.m.v. medeplichtigen aan een vals paspoort, dat deze neef toeliet Oekraïne binnen te komen. U verwierf verder nog twee andere valse Tsjechische paspoorten. Eén daarvan werd door uzelf gebruikt om met de trein Lviv–Warschau van Oekraïne naar Polen en vandaar naar België te reizen. Op 29 juli 2010 gebruikte u een vals Tsjechisch paspoort op naam van S. R. (...). Ten aanzien van de grenswacht gaf u toe dat uw 'echte' identiteit A. A. E. (...) (*31.10.1970), Israëliësch staatsburger, was. Ook deze identiteit bleek echter vals. Op 8 april 2016 verzocht het Parket-Generaal van Oekraïne de Belgische overheid om uw uitlevering op basis van deze feiten.

In het kader van uw huidige, derde asielaanvraag verklaart u dat u in 2004 in Oekraïne onterecht werd beschuldigd van spionage. De Oekraïense veiligheidsdienst (SBU) zou u hebben proberen dwingen om te bekennen dat u voor Polen zou hebben gespioneerd en om met hen samen te werken. Omwille van deze reden zouden de Oekraïense autoriteiten in 2005 een volledig gefabriceerde aanklacht tegen u hebben ingeleid op verdenking van diefstal/corruptie in het bedrijf waar u werkte. Omwille van deze reden zou u in 2005 uit Oekraïne zijn gevlucht. Bij terugkeer naar Oekraïne vreest u gerechtelijke vervolging op basis van de gefabriceerde aanklacht. U vreest ook te worden geïnterviewd door criminele

groepen die samenwerkten met de SBU en die momenteel geld van u zouden eisen. Verder vreest u bij terugkeer naar Oekraïne te worden gemobiliseerd als reservist, wat u niet wilt omdat u gewetensbezwaren zou hebben.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ten eerste kan geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u in 2004 door de SBU valselijk van spionage werd beticht.

Zo dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw vorige asielaanvragen manifest bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit, meer bepaald uw geboorteplaats en etnische origine, en de problemen die u zou hebben gekend. Zo beweerde u in het kader van uw eerste asielaanvraag in juli 2005 dat u van gemengde Tsjetsjeense-Oekraïense origine bent, dat u in Tsjetsjenië werd geboren, dat u de rebellen zou hebben geholpen tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog en dat u daarom problemen zou hebben gekend. In het kader van uw tweede asielaanvraag in november hield u vast aan dit verhaal en voegde u hier nog een tweede asielmotief aan toe: namelijk dat u in Oekraïne problemen zou hebben kregen met de SBU omdat u een tijd in Rusland zou hebben gewerkt. In het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag rept u met geen woord over het feit dat u in Oekraïne verkeerdelijk werd beticht van spionage voor Polen en dat er daarom een gefabriceerde aanklacht tegen u zou zijn geformuleerd op basis van corruptie of diefstal in het bedrijf waar u werkte. In het kader van uw derde asielaanvraag gaf u toe gelogen te hebben bij uw eerdere aanvragen. Ter verschoning van het feit dat u bedrieglijke verklaringen had afgelegd ten aanzien van de Belgische asielinstanties, zei u dat u van andere personen fout advies had gekregen over wat u moest vertellen aan de asielinstanties, dat u zich niet bewust was van de ernst van de situatie en dat u bang was om gerepatrieerd te worden (CGVS 04/04/2016, p. 5-6). In dit verband dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid draagt in de asielprocedure. Advies van derden is niet voldoende om een asielzoeker te ontslaan van de vereiste dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielrelaas. Daarnaast kan er van een asielzoeker, indien hij werkelijk een gegronde reden heeft om de internationale bescherming van een derde land in te roepen, redelijkerwijze verwacht worden dat hij de autoriteiten van dat land van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en zijn werkelijke identiteit kenbaar te maken. Indien de asielzoeker dit niet doet, verzaakt hij aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust. Bovendien is het niet aannemelijk te noemen dat u, indien u werkelijk verkeerdelijk wordt beticht van spionage en u daarom valselijk werd beschuldigd van corruptie of diefstal waardoor u tot een lange gevangenisstraf zou kunnen worden veroordeeld, na de eerste afwijzing van uw asielaanvraag opnieuw het risico zou lopen om internationale bescherming te mislopen door bij uw tweede asielaanvraag nogmaals te steunen op valse identiteitsgegevens en een vals asielrelaas. Men moet er bij de asielaanvraag immers rekening mee houden dat er een reële kans bestaat dat de frauduleuze asielverklaringen niet geloofwaardig worden geacht, en er bijgevolg geen beschermingsstatus kan worden toegekend. In dit opzicht is het evenmin geloofwaardig te noemen dat u na de afwijzing van uw tweede asielaanvraag in januari 2006 tien jaar zou wachten alvorens uiteindelijk te besluiten om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ditmaal uw 'werkelijke' asielrelaas te vertellen.

Aansluitend kan worden opgemerkt dat uw verhaal over de beschuldiging van spionage voor Polen in 2004, het probleem dat volgens uw verklaringen aan de basis zou liggen van de 'gefabriceerde' strafzaak die in 2005 werd opgestart, bijzonder onwaarschijnlijk klinkt. Zo zijn uw verklaringen over de modus operandi van de Oekraïense veiligheidsdienst niet geloofwaardig te noemen. U verklaarde dat u na de uitnodiging om naar het kantoor van de SBU te komen in april 2004, alwaar u werd beschuldigd van spionage en onder druk werd gezet om met de SBU samen te werken, gewoon terug mocht beschikken. Pas enige tijd later zou u effectief problemen hebben gekregen (CGVS, p. 9-10, 14). Indien de Oekraïense veiligheidsdienst u effectief zou hebben verdacht van spionage, lijkt het weinig aannemelijk dat men u na het eerste gesprek zomaar zou hebben laten gaan, met het risico dat u meteen zou onderduiken of vluchten. Voorts kon u niet concreet maken waarom de Oekraïense autoriteiten u, een persoon die louter enkele jaren in Polen zou hebben gestudeerd, zouden hebben verdacht van spionage voor Polen. U zei dat een vroegere studiegenoot van u in Polen aan de SBU een 'bewijs' zou hebben overgemaakt dat u was gerekruteerd door de Poolse diensten. Gevraagd waarom deze persoon u valselijk zou hebben beschuldigd, moest u het antwoord echter schuldig blijven (CGVS, p. 9-10). Gevraagd waarom de Oekraïense veiligheidsdienst u er ook effectief van zouden verdenken voor Polen te hebben gespioneerd, antwoordde u dat u de Poolse taal spreekt omdat u in Polen hebt gestudeerd en dat ze u daarom misschien zouden willen verplichten om voor de SBU te gaan werken (CGVS, p. 9-10). In dit verband kan worden opgemerkt dat het bijzonder twijfelachtig lijkt dat het loutere feit dat u een tijd in Polen hebt verbleven en dat u Pools spreekt voldoende redenen zouden zijn voor de SBU om u gedwongen te willen inlijven. Verder bleek u compleet onwetend te zijn over wat de

samenwerking met de SBU precies zou inhouden en wat men met andere woorden precies van u verwachtte (CGVS, p. 10). Dergelijke vage verklaringen ondermijnen uw verhaal over de gedwongen samenwerking met de SBU nog verder.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal dat u van spionage wordt beschuldigd en dat de Oekraïense autoriteiten omwille hiervan in 2005 een volledig gefabriceerde aanklacht tegen u zouden hebben ingeleid op verdenking van diefstal of corruptie in het bedrijf waar u werkte.

Bijgevolg kunt u niet aantonen dat de strafrechtelijke procedure die tegen u is ingeleid in Oekraïne gebaseerd zou zijn op valse gronden of dat u in Oekraïne vervolgd zou worden om andere redenen dan opgegeven in het uitleveringsverzoek van het Oekraïense Parket-Generaal.

Wat betreft de mogelijke vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade gerelateerd aan de gerechtelijke vervolging die tegen u is ingesteld in Oekraïne verwijst het Commissariaat-generaal naar de informatie in het uitleveringsverzoek waaruit blijkt dat het Oekraïense Parket-Generaal diplomatieke garanties biedt inzake een eerlijke rechtsgang en de eerbiediging van uw rechten als persoon, conform de relevante internationale en Europese regelgeving waartoe de Oekraïense overheid zich heeft verbonden.

Gezien uw bedrieglijke verklaringen over de problemen die u in 2004–2005 zou hebben gekend in Oekraïne kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u in 2015 in België bedreigingen zou hebben ontvangen van criminelen uit Oekraïne die geld van u zouden eisen omwille van de feiten in 2004-2005.

Ten slotte, in zoverre het überhaupt aannemelijk is dat u bij terugkeer naar Oekraïne zult worden opgeroepen in het kader van een mobilisatie van reservisten, gelet op de gerechtelijke vervolging tegen uw persoon in Oekraïne, dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Gelet op uw verklaringen als zou u niet ingezet willen worden in het huidige conflict omdat u tegen het gebruik van geweld en het doden van anderen bent omwille van uw religieuze en morele overtuigingen, blijkt dat uw weigering om als reservist ingezet te worden in het Oekraïense leger in hoofdzaak ingegeven zou zijn door gewetensbezwaren. Op basis van uw verklaringen kunnen in uw hoofde evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als gemobiliseerde en/of het gebruik van geweld worden vastgesteld.

Wat betreft uw verklaring dat uw bezwaren om geweld te gebruiken of om andere mensen te doden ingegeven zouden zijn door uw orthodox-christelijke religieuze overtuiging – u zei dat u vroeger nog in het seminarie een priesterstudie hebt gevolgd (CGVS, p. 18) – moet vooreerst worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou uw geloof u ervan weerhouden om dergelijke handelingen te stellen niet in overeenstemming is met de leer van de orthodox-christelijke kerk ter zake. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (cf. bijlage) blijkt dat de orthodox-christelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstelligen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. Op basis van deze informatie meent het Commissariaat-generaal dat het feit dat u een aanhanger bent van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict.

Het is evenwel mogelijk dat gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld, het doden van anderen of een inzet in een gewapend conflict ingegeven zijn vanuit een persoonlijke morele overtuiging, eventueel gebaseerd op eigen spirituele of religieuze inzichten. In dit geval kan verwacht

worden dat een persoon die dergelijke diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft ook kan toelichten hoe hij tot zijn overtuigingen is gekomen.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt echter een aantal belangrijke tegenindicaties voor het bestaan van gewetensbezwaren in uw hoofde. Gevraagd in welke zin uw geloof en uw opleiding tot priester relevant zijn in uw weigering om ingezet te worden in de strijd, antwoordde u louter in platitudes zoals 'elke god is relevant' en 'in mijn leven heeft dit ook een rol gespeeld'. Toen u werd gevraagd om dit te concretiseren, bleef u het antwoord schuldig. Toen u nogmaals werd gevraagd in welke zin het feit dat u een opleiding tot priester volgde relevant is voor uw weigering om gemobiliseerd te worden, zei u dan weer 'dat heeft geen invloed'. Dergelijke antwoorden getuigen niet van weldoordachte of diepgewortelde gewetensbezwaren. Voort kan worden opgemerkt dat, hoewel u beweerde dat u niet wil gaan strijden omdat u een 'pacifist' bent, uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk uw legerdienst hebt vervuld. U verklaarde dat u als officier bij de inlichtingendienst van het Oekraïense leger had gediend en dat u er geen bezwaar tegen had om destijds uw dienstplicht te vervullen. Toen u werd gevraagd hoe u uw beweerd pacifisme kon verzoenen met het feit dat dienst deed in het leger, antwoordde u dat de legerdienst verplicht was en dat er in het leger ook posities zijn waar men geen wapen moet dragen (CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende. Het systeem van militaire dienst is immers bedoeld is om u voor te bereiden op een inzet in een eventueel gewapend conflict, onder andere door training in het gebruik van wapens, waarbij er van u kan worden verwacht dat u in geval van een conflict toch de wapens opneemt, dat u geweld gebruikt tegen soldaten van de tegenpartij en dat u daarbij mogelijk slachtoffers maakt. Deze vaststelling ondermijnt uw bewering dat u een overtuigd pacifist zou zijn. Indien uw bezwaren tegen oorlog en het gebruik van geweld zo diepgeworteld en over overkomelijk zouden zijn, kan worden verwacht dat u hier ook consistent naar zou hebben gehandeld door zich op één of andere manier te verzetten tegen het feit dat u een militaire opleiding kreeg die als doel had om u voor te bereiden op een inzet in een gewapend conflict.

Wat betreft uw weigering om gemobiliseerd te worden omdat u zou moeten vechten tegen familieleden die in het oosten van Oekraïne wonen, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen weet hebt van familieleden die in het oosten van het land wonen én die zouden meestrijden aan de kant van de Russisch gezinde separatisten. U verklaarde enkel dat u vroeger familieleden en vrienden had die in het oosten van het land woonden, maar u weet niet of ze daar nu nog steeds wonen (CGVS, p. 18). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u niet kunt aantonen dat er een reëel kans bestaat dat u als reservist verplicht zou worden om te strijden tegen uw eigen familie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in Oekraïne in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in het land, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ivano-Frankivsk

waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, uw geboorteakte, de akte van echtscheiding, uw militair boekje, uw diploma en uw getuigschriften van de priesteropleiding attesteren uw identiteit en uw opleidingstraject, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. Het attest van de belastingen bevat geen informatie die relevant is voor de behandeling van uw asielaanvraag. Wat betreft het attest dat moet bewijzen dat u sinds 2005 opgespoord wordt door de Oekraïense autoriteiten en het proces-verbaal van een huiszoeking in 2005 dient te worden opgemerkt dat u deze stukken reeds hebt voorgelegd in het kader van uw vorige asielaanvragen, waarbij reeds werd opgemerkt dat in deze documenten nergens wordt vermeld waarom u wordt opgespoord. Hoe dan ook blijkt uit deze stukken niet dat u op basis van gefabriceerde beschuldigingen onterecht gerechtelijk zou worden vervolgd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u in België wettelijke samenwonend bent met uw partner, F. T. (...) (O.V. (...)), een Oezbeeks staatsburger, en dat jullie samen een dochter hebben, S. V. (...) (O.V. (...)), geboren in België, met het Oekraïens staatsburgerschap. De asielaanvragen van uw partner en dochter zijn nog in behandeling.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij verwerende partij verwijt niet "*alle haar ter beschikking zijnde middelen*" te hebben aangewend om na te gaan of de door haar aangehaalde recente informatie (aangaande de moeilijkheden waarvoor zij in 2005 Oekraïne had verlaten) al dan niet correct was, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal met "*alle haar ter beschikking zijnde middelen*" nog verder had moeten onderzoeken of de door verzoekende partij aangehaalde recente informatie aangaande haar problemen in Oekraïne correct is.

2.2.4. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij in het kader van haar laatste asielaanvraag zich verontschuldigd heeft en eerlijk toegaf dat zij bij haar eerste en tweede asielaanvraag in 2005 niet de waarheid had verteld, hierbij stellend dat zij bang was dat het CGVS haar niet juist zou begrijpen en dat zij destijds verkeerd geadviseerd is geweest door haar omgeving, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing dat de uitleg dat zij destijds verkeerd geadviseerd is geweest door haar omgeving geenszins volstaat om haar manifest bedrieglijke verklaringen tijdens haar vorige asielaanvragen te verschonen, daar een asielzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid draagt in de asielprocedure en advies van derden dan ook niet voldoende is om een asielzoeker te ontslaan van de vereiste dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en asielrelaas. Tevens wordt er door verwerende partij op gewezen dat van een asielzoeker, indien hij werkelijk een gegronde reden heeft om de internationale bescherming van een derde land in te roepen, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de autoriteiten van dat land van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en zijn werkelijke identiteit kenbaar te maken. Verder bemerkt verwerende partij dat het bovendien niet aannemelijk is dat verzoekende partij, indien zij werkelijk verkeerdelijk beticht wordt van spionage en zij daarom valselijk werd beschuldigd van corruptie of diefstal waardoor zij tot een lange gevangenisstraf zou kunnen worden veroordeeld, na de eerste afwijzing van haar asielaanvraag opnieuw het risico zou lopen om internationale bescherming te mislopen door bij haar tweede asielaanvraag nogmaals te steunen op valse identiteitsgegevens en een vals asielrelaas. Ten slotte acht verwerende partij het geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij na de afwijzing van haar tweede asielaanvraag in januari 2006 tien jaar zou wachten alvorens uiteindelijk te besluiten om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ditmaal haar 'werkelijke' asielrelaas te vertellen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de povere uitleg dat zij bang was dat het CGVS haar niet juist zou begrijpen en de herhaling van haar eerdere verklaring dat zij destijds verkeerd geadviseerd is geweest door haar omgeving, er geenszins in slaagt voormelde motivering in een ander daglicht te stellen. De vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar vorige asielaanvragen manifest bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over haar identiteit en de problemen die zij zou hebben gekend doet afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid. Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van het door haar beweerde 'werkelijke' asielrelaas reeds ondermijnd door de vaststelling dat zij tijdens haar tweede asielaanvraag opnieuw het risico neemt om internationale bescherming te mislopen door nogmaals te steunen op valse identiteitsgegevens en een vals asielrelaas en de vaststelling dat zij na de afwijzing van haar tweede asielaanvraag in januari 2006 nog tien jaar wacht alvorens uiteindelijk te besluiten om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.2.5.1. Vervolgens wijst verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat zij vreest in Oekraïne het slachtoffer te zullen worden van onwettige arrestaties en represailles vanwege de autoriteiten omdat zij in 2005 geweigerd had om in te gaan op een vraag van de SBU. Deze laatste wilt met haar afrekenen en maakt daarbij gebruik van valse beschuldigingen aan haar adres. Kort voor haar laatste asielaanvraag heeft zij nog dreig telefoons ontvangen van malafide personen die volgens haar banden hebben met de SBU. Volgens de Oekraïense autoriteiten zou zij in 2004-2005 betrokken zijn geweest bij feiten van verduistering en corruptie in het kader van haar werk in de gevogeltefabriek 'Avangard'

waarbij zij zich via illegale constructies persoonlijk zou verrijkt hebben. Verzoekende partij ontkent evenwel met klem elke betrokkenheid bij dergelijke – gefabriceerde – feiten.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in bovenstaand betoog niet verder komt dan het louter herhalen van haar asielrelaas, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. De uitgebreide motivering van verwerende partij dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij van spionage wordt beschuldigd en dat de Oekraïense autoriteiten omwille hiervan in 2005 een volledig gefabriceerde aanklacht tegen haar zouden hebben ingeleid op verdenking van diefstal of corruptie in het bedrijf waar zij werkte en dat, gelet op haar bedrieglijke verklaringen over de problemen die zij in 2004-2005 zou hebben gekend in Oekraïne, evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar verhaal dat zij in 2015 in België bedreigingen zou hebben ontvangen van criminelen uit Oekraïne die geld van haar zouden eisen omwille van de feiten in 2004-2005, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. Verder is verzoekende partij van mening dat zij in Oekraïne geenszins zal kunnen rekenen op een eerlijk proces en dat zij *“onder een of andere geënceneerde beschuldiging tot een lange gevangenisstraf zal worden veroordeeld en dat hij tijdens zijn opsluiting het slachtoffer van agressie zal worden”*. Zo blijkt uit objectieve cijfers dat de Oekraïense justitie amper vrijspraken kent. In 2012 werden voor de Oekraïense rechtbanken 164.944 mensen veroordeeld en werden slechts 275 personen vrijgesproken, zo blijkt uit een internetartikel. Voorts is het *“een algemeen gekend feit dat veel personen werkzaam binnen de Oekraïense autoriteiten onbetrouwbaar en corrupt zijn ; niet afkerig zijn om hun machtspositie te misbruiken en ook om geweld te gebruiken tegen burgers”*. Volgens verzoekende partij geeft verwerende partij blijk van *“gebrek aan inlevingsvermogen en een manifest gebrek aan kennis van de Oekraïense realiteit ter plaatse wanneer zij verwijst naar het uitleveringsverzoek van het Oekraïense Parket-Generaal waarin zgn. ‘garanties’ worden geboden inzake een eerlijke rechtsgang en de eerbiediging van verzoekers rechten als persoon, conform de relevante internationale en Europese regelgeving”*.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij van spionage wordt beschuldigd en dat de Oekraïense autoriteiten omwille hiervan in 2005 een volledig gefabriceerde aanklacht tegen haar zouden hebben ingeleid op verdenking van diefstal of corruptie in het bedrijf waar zij werkte. Verzoekende partij toont dan ook op geen enkele manier aan dat de strafrechtelijke procedure die tegen haar is ingeleid in Oekraïne gebaseerd is op valse gronden of dat zij in Oekraïne vervolgd zou worden om andere redenen dan opgegeven in het uitleveringsverzoek van het Oekraïense Parket-Generaal. Verder stelt de Raad vast dat het Oekraïense Parket-Generaal in het uitleveringsverzoek diplomatieke garanties biedt inzake een eerlijke rechtsgang en de eerbiediging van haar rechten als persoon, conform de relevante internationale en Europese regelgeving waartoe de Oekraïense overheid zich heeft verbonden. Daar waar verzoekende partij meent dat zij in Oekraïne niet zal kunnen rekenen op een eerlijk proces, stellende dat de Oekraïense justitie amper vrijspraken kent, dat het *“een algemeen gekend feit dat veel personen werkzaam binnen de Oekraïense autoriteiten onbetrouwbaar en corrupt zijn ; niet afkerig zijn om hun machtspositie te misbruiken en ook om geweld te gebruiken tegen burgers”* en dat verwerende partij blijk geeft van *“gebrek aan inlevingsvermogen en een manifest gebrek aan kennis van de Oekraïense realiteit ter plaatse wanneer zij verwijst naar het uitleveringsverzoek van het Oekraïense Parket-Generaal waarin zgn. ‘garanties’ worden geboden inzake een eerlijke rechtsgang en de eerbiediging van verzoekers rechten als persoon, conform de relevante internationale en Europese regelgeving”*, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot de verwijzing naar de algemene situatie in Oekraïne, doch laat zij na, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar bewering dat zij van spionage wordt beschuldigd en dat de Oekraïense autoriteiten omwille hiervan in 2005 een volledig gefabriceerde aanklacht tegen haar zouden hebben ingeleid op verdenking van diefstal of corruptie in het bedrijf waar zij werkte, *in concreto* aan te tonen dat zij tijdens de rechtszaak het slachtoffer zal worden van corruptie en dat zij in Oekraïne niet zal kunnen rekenen op een eerlijk proces.

2.2.7.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing betreffende haar vrees om bij terugkeer naar Oekraïne te worden gemobiliseerd als reservist, benadrukt verzoekende partij dat zij omwille van diepmenselijke, principiële, ideologische en religieuze redenen nooit een vuurwapen in de hand zal nemen om daarmee op mensen te schieten. De gedachte om met een vuurwapen op een andere persoon te moeten schieten, is voor haar ondragelijk. Voor orthodoxe christenen zoals haar bestaat er in

Oekraïne overigens geen alternatieve dienstplicht. Daarnaast meent verzoekende partij dat verwerende partij een uiterst bevreemdend standpunt inneemt door te stellen dat de Oekraïense autoriteiten legitiem strijd aan het voeren zijn. Immers hoort het Commissaris-generaal als asielinstantie een onafhankelijke en politiek- ideologisch onpartijdige instelling te zijn, doch kiest het duidelijk partij ten voordele van het huidige Oekraïense regime. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij verkeerdelijk de bevolking in het Oosten van Oekraïne beschouwt als 'agressor' die de 'nationale veiligheid' van het land zou bedreigen, daar de enigen die in dit conflict werden 'aangevallen', de bevolking in Oost-Oekraïne is. Verzoekende partij beschouwt de Oost-Oekraïense bevolking als haar "*broeders en zusters*". Ten slotte betoogt verzoekende partij nog dat zij door het feit dat zij gerechtelijk wordt vervolgd net meer risico loopt om te worden geconvoceerd door de militaire autoriteiten, gezien "*de SBU met verzoeker op die manier (kan) afrekenen door hem als kanonnenvlees naar het front te laten sturen*".

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, verwerende partij geenszins een standpunt inneemt omtrent het conflict in het oosten van Oekraïne. Wel wijst zij er terecht op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verder merkt verwerende partij nog op dat de regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie er op gericht is over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt en dat dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Verwerende partij stelt terecht dat het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren evenmin beschouwd kan worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als reservist slechts toegekend kan worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, *in casu* werd door verwerende partij geoordeeld dat door verzoekende partij geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan, hetgeen verwerende partij op uitgebreide wijze motiveerde. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaand verweer niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* de motieven die tot deze conclusie van verwerende partij hebben geleid te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat de SBU zal proberen met haar af te rekenen door haar als kanonnenvlees naar het front te laten sturen, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de SBU, met name dat deze haar van spionage hebben verdacht en haar onder druk zouden hebben gezet om met hen samen te werken. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat een eventuele mobilisatie als reservist een verdoken manier is om met haar af te rekenen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog bemerkt dat de actuele veiligheidstoestand in Oekraïne omwille van het gewapend conflict in het Oosten van het land niet volledig stabiel is en dat er mensenrechtenschendingen voorkomen, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Oekraïne niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ivano-Frankivsk waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen. Met de loutere bemerking dat de actuele veiligheidstoestand in Oekraïne omwille van het gewapend conflict in het Oosten van het land niet volledig stabiel is en dat er mensenrechtenschendingen voorkomen toont verzoekende partij niet aan dat in de provincie Ivano-Frankivsk waarvan zij afkomstig is een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 4 april 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT